

Határon ácsorogva

Ha jégvirágos ablakon benéz
a Hold, magányos olvasóba botlik,
ki nem törődik égi fénnel. Ég
egy ismeretlen izgalomban. Ottlik

regénye térdre ejtve; ágyon ül,
mereng. *Az Iskolát* feledni képte-
len. Összecsukni sem meri, felüt-
ni sem. Szamárfüles kötet. De vége

ma sincs. Hisz újrakezdte már megint.
Nagyapja könyve volt. Öreg papírlap
esett ki, jegyzetek, vonatjegy is.

Relikviák. Megannyi nyom: kibírta,
nem írt. Helyette élt. Az elveit
nem adta föl határra érve. Titka

rövid, betűsorok közé beírt:
*„A némaság elégtelen (meg ritka).
A szó kevés. Közöttük egy kötél
feszül, hol ácsorogni van remény.”*

Mintha

Fonják a Moirák, olló, kéz nem pihen,
a sorsnak fonalát, mint te a kalácsod.
Az egyik jobban kel, a másik elreped,
szétfoszlik mielőtt tepsi-nyughelyre lel,

pedig tészta, recept, liszt, rutin ugyanaz.
A különbség kalkulálhatatlan, de van.
Az élesztőmorzsák szintjén lehet gubanc,
vagy a kakaópor-eloszlás a ludas.

Ahogy aranyló tojássárgával kened,
látod nagytotálban a konyhát, a házat,
egy süllyedő világ allegóriáját:
Gyöngymérő nő helyett szimplán kalácsfonót

nagy járvány idején, arc nélkül, feltűzött
hajjal, hajlott háttal és – ha megszólal a kép –
gyermekzsivajban, mintha lenne még remény.

Győri Orsolya 1975-ben született Budapesten. Az ELTE BTK magyar–esztétika szakán végzett. Filozófiatudományi PhD-fokozatát Mészöly Miklós prózájáról írt disszertációjával szerezte. Versei folyóiratokban (Bárka, Ezredvég, Kalligram, Liget, Napút, Új Forrás) olvashatók.